

развълнува, той успѣ да събере сили и вмѣсто да се изплаши, започна да заплашва.

Той знаеше, че съществува нѣкоя тайна организация на българитѣ недоволни отъ турското робство и тирания, но смѣташе тая организация за момчешка работа. Разбира се, той мислѣше така, защото още не бѣше изпиталъ силата ѝ.

Следъ като прочете още два пѣти писмото, чорбаджи Дечо се замисли. Той не можеше да разбере, какъ е дошло писмото до вътрешността на кѣщата му, когато неговитѣ кучета бѣха най-злитѣ въ цѣлия градецъ.

— Хайдуци,—мислѣше си той. — Да бъркатъ въ кѣсията на порядъчнитѣ хора! Ще ги науча азъ тѣхъ! Хиляда гроша! Ами че азъ тия пари на пѣтя ли ги намирамъ?! Кой дава така хиляда гроша?! Ще ме видатъ тѣ мене! Ще разбератъ кой е чорбаджи Дечо!

Загърна се добре въ топлия самурлия кожухъ и тичешкомъ се опѣти къмъ конака при Юмеръ бея.

* * *

Февруарската нощъ похлупи като съ шепа малкия балкански градецъ. Тукъ-тамѣ пламнаха улични газови фенери, свѣтнаха прозорчетата на кѣщитѣ, захлопнаха се капаци и всичко затихна.

Само предъ кѣщата на чорбаджи Деча сновѣха заптиетата. Цѣлата кѣща бѣ обградена, та даже птичка да не посмѣе да прехвъркне.

Горе въ стаята си седѣше чорбаджи Дечо. Макаръ да се мжчеше да изглежда спокоенъ, той не можеше да преодолѣе вътрешното си вълнение. Пъкъ и знаеше ли отъ кѣде може да дойде опасността?

Часътъ минаваше дванадесетъ. Изведнѣжъ той дочу леко скърцане по стълбитѣ. Нѣкой се качваше предпазливо.

Чорбаджи Дечо погледна пушката, закачена на стената, като че ли искаше отъ нея да почерпи смѣлостъ. Но не можа да се повдигне за да я откачи. Нѣкаква невидима сила го приковаваше за миндеря. Силата на страхътъ предъ неизвестното.

Въ стаята влѣзе младъ синеокъ момъкъ, здравенякъ, съ усмихнато благо лице.

— Добъръ вечеръ, чорбаджи, — заговори неканениятъ гостъ съ приятенъ гласъ. Ти мислѣше, че нѣма да мога да дойда, защото заптиетата пазятъ около кѣщата, ама сгрѣши. Видѣ ли, че ние и между заптиетата минаваме. Языкъ за петтѣхъ хиляди